

[Poulsgaard.]

makværk, man mange gange serverer, at man bliver nødt til at fjerne det. Og hvad sker der så? Ja, for ikke at sære de sarte kunstnersjæle får den samme kunstner opgaven en gang til, og da danskerne ikke kan demonstrere i regnvej og man hurtigt bliver træt af det, bliver man forsynet med et tilsvarende kunstværk af den samme kunstner, hvad enten man kan lide det eller ej. Hvis ikke det er selvbestaltet, så ved jeg ikke, hvad der er selvbestaltet.

Men alene det, at ministeren kan skrive, at der ingen grund er til at indtage nogen ringeagtende holdning, vidner om en ringeagt, for ellers ville han overhovedet ikke komme i tanker om, at man, fordi man ikke var enig i den på bjerget herskende kulturpolitik, skulle være ringe eller uvidende personer. Jeg tror, der er mange af dem, som går imod støtte til Statens Kunstfond, der er lige så store kulturpersonligheder som ministeren og andre af de såkaldt kloge mennesker.

Så har jeg en ting til, som jeg også godt vil sige til ministeren, og her er jeg også enig med ministeren. Jeg er faktisk i en forfærdelig situation i dag, for jeg er enig i så mange ting, at det er helt forfærdeligt. Ministeren har udnevnt Poul Dam til formand for det litterære udvalg, og det er jeg enig i. Poul Dam er udmærket på den post. Men hvad siger de såkaldt sagkyndige og kunstkyndige, som fru Birte Weiss var så glad for? De siger faktisk, at Poul Dam ingen forstand har på det gebet, og at han ikke duer til det. Ja, men her er vi enige igen. Hvem kan definere kunst og kultur – én kan lide moderen, og én kan lide datteren, ikke sandt? Ministeren har altså følt, at Poul Dam var den rette. De, der sidder i udvalget, vil ikke have Poul Dam. Det er en uhyre farlig vej at betræde.

Så vil jeg til slut sige, at vi har et snapsting, det er faktisk det vigtigste sted her i huset. Jeg har faktisk været enig med den socialdemokratiske finansudvalgsformand, hr. Lysholt Hansen, om, at det, der har hængt dernede i de sidste 4-5 måneder, og som nu er skiftet ud, var noget makværk, men der var altså andre, der syntes, at det var glimrende kunst, og at det kunne man godt belemre os med. Dér er det igen; der er ingen, der kan afgøre, hvad der er kunst og kultur, det er kun den enkelte, der kan afgøre det. Kultur og kunst er den måde, vi omgås hverandre på, og jeg ville altså meget nødig omgås mine medmennesker, hvis jeg

skulle belemre dem med sådan noget som det, der hang i snapstinget før.

Nathalie Lind (V):

Fru Mette Madsen er mit partis ordfører i lovgivning vedrørende Statens Kunstfond, men har ikke mulighed for at være til stede i dag, og derfor skal jeg fremlægge venstres synspunkter.

Jeg skal takke ministeren for redegørelsen. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får mulighed for en debat. Redegørelsen bygger jo på betænkningen fra Wechselsmann-udvalget, og dette udvalg havde jo fået til opgave at vurdere, om den måde – og jeg understreger, om den måde – vi hidtil havde støttet kunsten på, var den rigtige, om afgørelser mere hensigtsmæssigt kunne henlægges til lokalt plan, og om der i vore nordiske nabolande var ordninger, vi med held kunne overføre her til landet. Det er vel stort set også de spørgsmål, vi skal diskutere her i dag.

For de partier – og venstre er et af dem – der nu som før mener, at staten skal støtte den skabende kunst, mener jeg derfor ikke debatten så meget drejer sig om selve dette grundlæggende som om at vurdere, om Statens Kunstfond er et egnet instrument til at løse denne opgave eller der er andre veje, vi kan gå, og jeg vil forsøge at samle mit indlæg om disse punkter.

Jeg skal om det helt grundlæggende – rimeligheden i og behovet for, at der fra det offentlige side foretages det, man kan kalde støtte til eller investering i kunst, at man fra det offentlige side er parat til at komme med initiativer også i kontant form – sige, at jeg stort set kan være enig i de argumenter, ministeren har fremført herfor. Jeg er blot lidt betænkelig, når ministeren, synes jeg, lovlig stærkt tager afstand fra, hvad man betegner som det populære. God kunst kan udmærket være populær, medens det omvendte ikke behøver at være tilfældet.

Jeg tror også, vi må tage som udgangspunkt, at kunsten og dens forskellige udtryksformer altid vil give anledning til debat, ellers var den ikke i stand til at engagere os. At det så også kan ske, vi bliver skuffede og irriterede, er der intet mærkeligt i; også irritation kan vel hjælpe med til at befri os fra den vanetænkning, vi måske ellers bliver omklamret af.

For venstre er det et hovedsynspunkt, at vi må arbejde på i videst muligt omfang at kana-